

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Hanou Sedláčkovou ve věci

žalobce: **V** [redacted] **Š** [redacted], narozený dne [redacted], IČ [redacted],
sídlem [redacted],
zastoupený advokátem JUDr. Václavem Faltýnem,
sídlem nám. Míru 143, 344 01 Domažlice

proti
žalovanému: O M , narozený dne , IČ ,
sídlím ,
zastoupený advokátem Mgr. Martinem Vovsíkem,
sídlím Malá ul. č. 43/6, 301 00 Plzeň

o zaplacení 469 116,94 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci 469 116,94 Kč s úrokem ve výši 5 % ročně z této částky od 12. října 2006 do zaplacení do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 250 758,49 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám zástupce žalobce.

Odůvodnění:

1. Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 24. 8. 2009 se žalobce domáhal vydání rozhodnutí, jímž by soud uložil žalovanému povinnost zaplatit mu částku 481 034 Kč s příslušenstvím. Žalobu odůvodnil tím, že mezi účastníky byla dne 18. 6. 2006 uzavřena přepravní smlouva č. D05-0944, na základě které se žalovaný zavázal pro žalobce provést dne 21. 8. 2006 přepravu televizorů z Plzně do Northamptonu ve Velké Británii. Žalovaný

- se zároveň zavázal, že v době provádění přepravy bude vykonávat bezpečnostní přestávky výhradně na hlídaných parkovištích uvedených ve smlouvě. Účastníci se zároveň dohodli, že žalobce nese odpovědnost za celý náklad až do místa přepravy. Žalovaný však toto ujednání porušil a dne 22. 8. 2006 v 19.00 hod. zaparkoval vozidlo na nehlídaném parkovišti, které nebylo parkoviště smluveným. Následující den bylo zjištěno, že došlo ke krádeži čtrnácti kusů televizorů, čímž vznikla škoda ve výši 17 061,90 EUR, tj. 481 034 Kč.
2. Žalovaný s žalobou nesouhlasil a bránil se tím, že není dána aktivní legitimace žalobce, neboť mu škoda nevznikla. Žalovaný zároveň neporušil své povinnosti, neboť předmětné parkoviště bylo ČESMADEM považováno za bezpečné a odcizení části nákladu bylo provedeno přinejmenším vloupáním a se zbraní. Žalovaný se domnívá, že případné porušení povinnosti ani nebylo v příčinné souvislosti se vznikem škody a zároveň namítl promlčení žalovaného nároku vzhledem k jednorocní promlčecí lhůtě dle Úmluvy o přepravní smlouvě v mezinárodní silniční nákladní dopravě.
 3. Podáním ze dne 21. 8. 2013 vzal žalobce žalobu co do částky 11 917,06 Kč a části příslušenství zpět a nadále požadoval zaplacení částky 469 116,94 Kč s úrokem z prodlení ve výši 5 % z této částky od 12. 10. 2006 do zaplacení. Částečné zpětvzetí odůvodnil tím, že po novém posouzení věci zjistil, že původně požadovaná částka neodpovídala tomu, co byl nucen vynaložit na náhradu škody, kdy požadovaná a skutečně vynaložená částka činila 469 116,94 Kč. Úrok z prodlení pak odůvodnil ustanovením článku 27 odst. 1 vyhlášky č. 11/1975 Sb., o Úmluvě o přepravní smlouvě v mezinárodní silniční nákladní dopravě (dále jen Úmluva CMR). V části, v níž byla žaloba vzata zpět, bylo řízení zastaveno výrokem II. doplňujícího rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 4.9.2014 č.j. 44 Cm 266/2009-200, který nabyl právní moci dne 27.9.2014. Předmětem řízení tedy zůstala částka 469 116,94 Kč s 5% úrokem od 12.10.2006 do zaplacení.
 4. Rozsudkem Krajského soudu v Plzni č. j. 44 Cm 266/2009-191 ze dne 16. 7. 2014 ve znění opravného usnesení Krajského soudu v Plzni č. j. 44 Cm 266/2009-207 ze dne 8.9.2014 byla žaloba zamítnuta. Soud dospěl k závěru, že v řízení bylo prokázáno, že žalovaný provedl pro žalobce na základě uzavřené přepravní smlouvy dohodnutou přepravu za sjednanou cenu, v průběhu přepravy došlo k odcizení části nákladu. Soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že je na jeho straně dán liberační důvod dle článku 17 odst. 2 Úmluvy CMR a na uvedený případ se tedy vztahuje ustanovení článku 32 odst. 1 Úmluvy CMR, kdy se nároky z přeprav promlčují za jeden rok, nikoli ve tříleté promlčecí době, a to vzhledem k tomu, že jednání řidiče, který vycházel z toho, že na parkovišti obvykle nedochází k násilnému vniknutí do návěsu rozřezáním plachty a vozidlo ani neopustil, mohlo být jednáním v úmyslu nepřímém nebo ve vědomé nedbalosti. Nárok žalobce proto soud hodnotil jako promlčený. Doplňujícím rozsudkem Krajského soudu v Plzni č. j. 44 Cm 266/2009-200 pak zdejší soud zrušil uvedený rozsudek pro částku 11 917,06 Kč s tím, že se zamítá žaloba pro částku 469 116,94 Kč s příslušenstvím, a zároveň rozhodl, že řízení co do částky 11 917,06 Kč s příslušenstvím, tj. úrokem z prodlení, a dále co do příslušenství pohledávky ve výši 469 116,94 Kč, které převyšují výši 5% z žalované částky od 12. 10. 2016 do zaplacení, se zastavuje. Usnesením Vrchního soudu v Praze č. j. 12 Cmo 368/2014-226 ze dne 18. 8. 2015 byl rozsudek Krajského soudu v Plzni č. j. 44 Cm 266/2009-191 ze dne 16. 7. 2014, ve znění opravného usnesení č. j. 44 Cm 266/2009-207 ze dne 8. 9. 2014, zrušen a věc byla vrácena zdejšímu soudu k dalšímu řízení, zároveň byl zrušen bod I. výroku doplňujícího rozsudku č. j. 44 Cm 266/2009-200 ze dne 4. 9. 2014 a rovněž věc byla v uvedeném rozsahu vrácena zdejšímu soudu k dalšímu řízení. Odvolací soud neměl výhrady ke skutkovým zjištěním zdejšího soudu ve věci samé ani k jejímu právnímu posouzení s tím, že se jedná o nárok na náhradu škody podle ust. § 756 obchodního zákoníku a článku 1 odstavce 1 Úmluvy CMR, neztotožnil se však s posouzením odpovědnosti žalovaného za škodu na zásilce jejím částečným odcizením a se závěry zdejšího soudu ohledně zproštění této odpovědnosti, jakož i se závěrem zdejšího

5. Z provedených důkazů má soud v tomto sporu za zjištěný následující skutkový stav:
6. Žalobce označený jako S ■■■■ S ■■■■, ■■■■ ■■■■, CZ objednal u žalovaného na den 21. 8. 2006 přepravu televizorů z místa nakládky Panasonic AVC Networks Czech s.r.o., do místa vykládky Northampton u společnosti Panasonic Logistics Company UK LTD s datem vykládky 23. 8. 2006. Účastníci sjednali cenu přepravy a další podmínky a pokyny pro dopravce, podle nichž budou bezpečnostní přestávky vykonávány pouze na hlídaných parkovištích D Autohofe A, GB-Ashfort Freight Services a další. V rámci bezpečnostních pokynů pro dopravce jako nedílné součásti objednávky bylo určeno, že řidič musí mít cestu naplánovanou tak, aby se vyhnul překážkám a hledání cesty, a mj. smí používat pouze bezpečná parkovací místa dle pokynů a objednávky přepravy (přepravní smlouva – objednávka D05-0944 ze dne 18. 8. 2006, nesporné). Dne 24. 8. 2006 žalovaný předal zboží společnosti Panasonic Logistics CO.LTD, která otiskla své razítko na nákladní list, k mezinárodnímu přepravnímu listu je připojen i popis přepravovaného zboží, který je potvrzen příjemcem a je uvedeno, že 14 kusů se postrádá (mezinárodní nákladní list č. CZ Ty0247903, nesporné). Z vyúčtování vystaveného firmou Panasonic AVC Networks Czech s.r.o. dne 21. 8. 2006 vyplývá výše hodnoty přepravované záсылky, a to 162 530,28 GBP za 198 kusů televizorů. V průběhu přepravy, a to cca ve 4:00 hod. dne 23. 8. 2006 na parkovišti na dálnici Autoweg A76 9, Heerlen, řidič auta provádějícího přepravu R ■■■■ Z ■■■■ po probuzení vystoupil z auta a viděl odjíždějící dodávku bez registrační značky, následně zjistil odcizení části nákladu (výpověď svědka R ■■■■ Z ■■■■, zápis ze dne 1. 9. 2006). Ze zápisu o ohlášení trestného činu sepsaného policií pro oblast Limburg – jih, služebna Kerkrade, vyplývá, že krádež dopravního prostředku byla ohlášena řidičem R ■■■■ Z ■■■■ dne 23. 8. 2006 v 04.20 hod. na

dálnici Autoweg A76 9, Heerlen, PSČ 6822 PW, kdy R■■■■ Z■■■■ uvedl, že nákladní vozidlo s přívěsem zaparkoval dne 22. 8. 2006 okolo 19.00 hod., následujícího dne okolo 4.00 hod. se vzbudil, neboť nákladní vozidlo se kolébalo ze strany na stranu, po obhlédnutí situace viděl, že krycí plachta byla rozřezána a zjistil, že chyběl 14 flatstcreens (jedna paleta s devíti kusy a pět volně ložených), na zemi ležel nůž Stanley (protokol č. 2006114302-1 ze dne 23. 8. 2006). Z výpovědi svědka R■■■■ Z■■■■ bylo zjištěno, že používal danou trasu opakovaně, písemné pokyny pro tuto konkrétní cestu nedostal, nevěděl, kde může parkovat, pouze věděl, že bylo zakázáno parkovat na místech, kde nejsou benzínové stanice. Od zaměstnavatele nedostal žádné instrukce k cestě, neměl od zaměstnavatele určenou trasu, kudy měl jet, a nebylo mu zaměstnavatelem sděleno, kdy má konat přestávku. Dané parkoviště je dle vyjádření svědka bývalé hraniční parkoviště, benzínová stanice je asi 200 až 300 metrů. K trase použité řidičem R■■■■ Z■■■■ se vyjádřil též svědek O■■■■ K■■■■, který uvedl, že jediná možnost k zaparkování na německo-holandských hranicích byla právě na dotčeném parkovišti, kde parkoval současně se svědkem R■■■■ Z■■■■, trasa byla určena buď přes Holandsko nebo přes Belii, buď dálnice A4 nebo A44, řidiči měli parkovat na parkovištích vyhrazených pro nákladní vozy. Na parkovišti, kde bylo parkováno, benzínová stanice nebyla, benzínová stanice byla cca kolem 500 metrů vzdálená. Svědek dále uvedl, že toto parkoviště byla v podstatě poslední možnost, jak zastavit kvůli dodržení časové přestávky. Další svědek R■■■■ B■■■■ k této otázce uvedl, že jízda vycházela tak, aby řidič dojel na německo-holandské hranice, kdy se po devíti hodinách jízdy dělá přestávka. Tento svědek potvrdil, že použité parkoviště bylo opakovaně používáno, v blízkosti byla policejní stanice. Z výpovědi svědka R■■■■ B■■■■ bylo dále zjištěno, že řidiči dostali pokyn pro místo nakládky, určenou trasu, u televizorů byl určen čas vykládky, tedy konkrétní datum a určitá doba, řidič musel tento čas dodržet a musel tedy jet tak, aby to stihl. Trasa byla určena přes Německo tranzitem na Aachen, dále do přístavu do Calais a z Calais na vykládku do Northamptonu. Řidiči měli používat parkoviště, kde 24hodinový provoz s pumpou. Žalovaný předložil přehled bezpečných parkovacích míst v Evropě, mezi něž náleží parkoviště Limburg Heerlen Langwelu na A76 (výpis z www stránek ČESMAD Bohemia).

7. Z faktury vystavené žalobcem odběrateli Carry Goods s.r.o. vyplývá, že byla vyúčtována smluvní cena za služby poskytnuté na základě objednávky za přepravu zboží ve výši 288 396,50 Kč (faktura č. 270100998 ze dne 8. 8. 2007). Dále bylo zjištěno, že dodavatel společnost Carry Goods s.r.o. vystavila odběrateli společnosti Panasonic AVC s.r.o. dne 15. 4. 2009 fakturu na smluvní cenu za služby poskytnuté na základě objednávky za přepravu zboží ve výši 3 414 691,80 Kč splatnou dne 15. 5. 2009 (faktura č. 290100005 ze dne 15. 4. 2009) a fakturou ze dne 17. 4. 2009 smluvní cenu za služby poskytnuté na základě objednávky za přepravu zboží – barevné televizory ve výši 593 094,34 Kč splatnou 17. 5. 2009 (faktura č. 290100006 ze dne 17. 4. 2009). Úhrada uvedené částky společností Panasonic AVC Networks Czech s.r.o. ve prospěch společnosti Carry Goods s.r.o. jakož i platby V■■■■ Š■■■■ ve prospěch společnosti Carry Goods s.r.o. vyplývají z předloženého výpisu z účtu společnosti Carry Goods s.r.o. u České spořitelny. Dále bylo v řízení zjištěno, že společnost Panasonic AVC Networks Czech s.r.o. vystavila odběrateli společnosti Carry Goods s.r.o. dne 14. 3. 2007 fakturu na částku 17 061,90 EUR jako náhradu škody za 14 kusů odcizených televizorů, společnost Carry Goods s.r.o. potvrdila, že vystavenou fakturu uhradí (faktura č. 752100358 včetně potvrzení a dopisu společnosti Carry Goods s.r.o.). Ze sdělení o jednostranném zápočtu ze 7. 5. 2009 (č. l. 62) vyplývá, že společnost Panasonic AVC Networks Czech s.r.o. přistoupila k jednostrannému zápočtu svého závazku vyplývajícího z faktury č. 290100005 ze dne 15. 4. 2009 a z faktury č. 290100006 ze dne 17. 4. 2009 v celkové výši 4 007 784,14 Kč oproti závazku společnosti Carry Goods s.r.o. ve výši 71 404,61 EUR a 13 549,68 GBP s tím, že zůstatek závazku společnost Panasonic AVC Networks Czech s.r.o. ve výši 1 669 638,66 Kč se zavazuje uhradit nejpozději do 15. 5. 2009. Následně společnost Carry Goods s.r.o. vystavila fakturu pro odběratele – žalobce

- na částku 469 116,94 Kč, tj. 17 061,90 EUR za krádež zboží – 14 kusů televizorů dne 23. 8. 2006 (faktura č. 260100007 ze dne 31. 12. 2006). Žalobce a společnost Carry Goods s.r.o. se dohodli na vzájemném zápočtu závazků a pohledávek ve výši 363 350,22 Kč (dohoda o vzájemném zápočtu závazků a pohledávek z 31. 12. 2007). Ze sdělení společnosti Panasonic AVC Networks Czech s.r.o. pak vyplývá, že ve věcech opakovaných krádeží televizorů nepodávala trestní oznámení a není jí známo, zda uvedená záležitost byla vyšetřována Policií České republiky, společnost vždy požadovala náhradu škody na přepravních (sdělení ze dne 26. 3. 2014 včetně připojených faktur a cizojazyčného sdělení). Společnost Carry Goods s.r.o. neobdržela v této souvislosti od pojišťovny žádné plnění. Žalobce žalovanému vyúčtoval částku 481 033,79 Kč za krádež zboží Panasonic Brent Color TV set 14 kusů TH-42PX60B z přepravní smlouvy D05-0944, celkem 11 492,04 GBP, přeprava byla uskutečněna vozem [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE], tuto fakturu žalovaný prostřednictvím svého právního zástupce žalobci vrátil dopisem ze dne 18. 9. 2006 s tím, že zboží nebylo žalovaným ukradeno, a proto faktura měla znít na vzniklou škodu (faktura č. 260100249, přípis zástupce žalovaného z 18. 9. 2006). Na opravenou fakturu znějící na nedodání zboží shodně jako v předchozím případě žalovaný opět prostřednictvím svého právního zástupce reagoval tím, že opětovné zaslání faktury považuje za zcela nepodložené a uplatněnou pohledávku neuznává (faktura č. 260100249 ze dne 11. 9. 2006, průvodní dopis z 6. 11. 2006, odpověď zástupce žalovaného z 9. 11. 2006, přípis zástupce žalovaného z 9. 11. 2006). V řízení dále byla předložena korespondence stran týkající se vzájemných pohledávek včetně navržené dohody o vzájemném započtení závazků a pohledávek. Z dopisu právního zástupce žalovaného dále vyplývá, že žalovaný si je vědom obsahu smlouvy uzavřené s žalobcem, jakož i povinností, které mu z ní plynou, a žádá od žalobce pouze součinnost za účelem uplatnění nároků u České pojišťovny (korespondence z 13. 9. 2006 a z 30. 11. 2006 včetně připojených faktur). Z předložené korespondence dále bylo zjištěno, že původní právní zástupkyně žalobce kontaktovala zástupce žalovaného ohledně zápočtu vzájemných pohledávek (dopis ze 7. 9. 2006).
8. Ze spisu Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 26 Cm 102/2007 bylo zjištěno, že rozsudkem uvedeného soudu ze dne 28. 3. 2007 č. j. 26 Cm 102/2007-80 bylo zcela vyhověno žalobě, kterou žalobce O. M. požadoval po žalovaném V. Š. zaplacení částky 482 365,69 Kč s příslušenstvím, představující odměnu za přepravu provedené žalobcem, a to mj. za přepravu zboží dle přepravní smlouvy projednávané v tomto řízení, uvedený rozsudek byl následně potvrzen rozsudkem Vrchního soudu v Praze č. j. 12 Cmo 346/2008-112 ze dne 10. 3. 2009.
 9. Mezi účastníky tedy nebylo sporu o tom, že zboží bylo převzato žalovaným k přepravě dne 21. 8. 2006, zároveň bylo nesporným, že v průběhu přepravy došlo ke ztrátě čtrnácti kusů TV setu v důsledku odcizení. Mezi účastníky pak byla nesporná též výše škody vyplývající z předložené faktury č. 752100358 ze dne 14. 3. 2007, kdy společnost Panasonic AVC Networks Czech s.r.o. jako majitel TV setu vyúčtoval společnosti Carry Goods s.r.o. škodu ve výši 17 061,90 EUR.
 10. Podle ust. § 3028 odst. 1, odst. 2 občanského zákoníku, v platném znění, tímto zákonem se řídí práva a povinnosti vzniklé ode dne nabytí jeho účinnosti. Není-li dále stanoveno jinak, řídí se ustanoveními tohoto zákona i právní poměry týkající se práv osobních, rodinných a věcných; jejich vznik, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se však posuzují podle dosavadních právních předpisů.
 11. Podle ust. § 756 obchodního zákoníku, ve znění účinném do 31. 12. 2013, ustanovení tohoto zákona se použije, jen pokud mezinárodní smlouva, která je pro Českou republiku závazná a byla uveřejněna ve Sbírce zákonů, neobsahuje odlišnou úpravu.
 12. Podle ust. čl. 1 odst. 1 vyhlášky ministra zahraničních věcí č. 11/1975 Sb., o Úmluvě o

přepravní smlouvě v mezinárodní silniční nákladní dopravě (CMR), dále jen Úmluva CMR, tato Úmluva se vztahuje na každou smlouvu o přepravě zásilek za úplaty silničním vozidlem, jestliže místo převzetí zásilky a předpokládané místo jejího dodání, jak jsou uvedena ve smlouvě, leží ve dvou různých státech, z nichž alespoň jeden z nich je smluvním státem této Úmluvy. Toto ustanovení platí bez ohledu na trvalé bydliště a státní příslušnost stran.

13. Podle ust. čl. 17 odst. 1 Úmluvy CMR, dopravce odpovídá za úplnou nebo částečnou ztrátu zásilky anebo za její poškození, které vznikne od okamžiku převzetí zásilky k přepravě, až do okamžiku jejího vydání, jakož i za překročení dodací lhůty.
14. Podle ust. čl. 23 odst. 1, odst. 2 Úmluvy CMR, má-li dopravce podle ustanovení této Úmluvy povinnost nahradit škodu za úplnou nebo částečnou ztrátu zásilky, vypočítá se náhrada z hodnoty zásilky v místě a v době jejího převzetí k přepravě. Hodnota zásilky se určuje podle burzovní ceny a není-li burzovní ceny, podle běžné tržní ceny, a není-li ani burzovní ani běžná tržní cena, podle obecné hodnoty zboží stejné povahy a jakosti.
15. Podle ust. čl. 27 odst. 1 Úmluvy CMR, oprávněný může požadovat úroky z náhrady škody. Tyto úroky ve výši 5 % ročně se počítají ode dne zaslání písemné reklamace dopravci a nebyla-li reklamace podána, ode dne podání žaloby u soudu.
16. Podle ust. čl. 32 odst. 1 písm. a) Úmluvy CMR, nároky z přeprav, na něž se vztahuje tato Úmluva, se promlčují za jeden rok. V případě úmyslu nebo takového zavinění, které se podle práva soudu, u něhož se právní věc projednává, požaduje za rovnocenné úmyslu, je promlčecí doba tříletá. Promlčecí doba počíná běžet při částečné ztrátě zásilky, při jejím poškození nebo při překročení dodací lhůty dnem vydání zásilky.
17. Po zhodnocení provedených důkazů soud dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně. V řízení bylo nepochybně prokázáno, a mezi účastníky o tom ani sporu nebylo, že mezi nimi byla uzavřena přepravní smlouva ve smyslu článku 1 odst. 1 Úmluvy CMR, na základě které se žalovaný zavázal provést přepravu televizorů pro žalobce z České republiky do Velké Británie za předem určených podmínek, mezi něž patřila též podmínka, že řidič bude parkovat výhradně na hlídaném parkovišti (přepravní smlouva, mezinárodní nákladní list č. CZ TY 0247903, nesporné), účastníci sjednali přepravné ve výši 49 000 Kč. V řízení dále bylo zjištěno, že v době od 22. 8. 2006 21.00 hod. do 23. 8. 2006 4.00 hod., kdy řidič odstavil vozidlo s nákladem na nehlídaném parkovišti a šel spát, došlo k odcizení části zásilky, a to 14 kusů televizorů. Uvedené vyplývá ze zápisu o nahlášení krádeže, jakož i z výpovědi svědků R[redacted] Z[redacted] a O[redacted] K[redacted], a je zároveň mezi účastníky nesporné. Mezi účastníky dále nebylo sporu o tom, a opět to vyplývá i z výpovědi uvedených svědků, že řidič parkoval automobil na nehlídaném neoploceném parkovišti, z výpovědi řidiče R[redacted] Z[redacted] i jeho kolegy zároveň vyplývá, že nedostali pro cestu konkrétní pokyny ohledně určených parkovišť. V daném případě tedy soud dospěl k závěru, že žalobce u žalovaného objednal přepravu, kterou žalovaný prováděl, a v průběhu přepravy došlo k odcizení části zásilky. Odpovědnost dopravce za škodu na zásilce její ztrátou, poškozením nebo překročením dodací doby, jestliže ke škodě na zásilce dojde v době, kdy je v péči dopravce, je objektivní a tato škoda vzniká již samotným poškozením zásilky či její ztrátou (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 20.4.2010 sp. zn. 32 Cdo 1658/2009). Není proto rozhodné, kdy byla škoda případně hrazena dalším účastníkům přepravy či vlastníku přepravovaného zboží, a proto těmito otázkami a souvisejícími předkládanými listinami, které se týkaly zejména společnosti Panasonic AVC Networks Czech s.r.o. a společnosti Carry Goods s.r.o., se soud blíže nezabýval, neboť pro rozhodnutí ve věci nebyly významnými. Mezi účastníky dále nebylo sporu o tom, že škoda vzniklá odcizením 14 kusů televizorů činí 469 116,94 Kč, tato hodnota přepravovaného zboží jednoznačně vyplývá též z předložené faktury vystavené společností Panasonic AVC Networks Czech s.r.o., jakož i z předloženého dodacího listu. Soud tedy shrnuje, že v daném případě bylo

prokázáno uzavření přepravní smlouvy mezi účastníky tohoto řízení, jakož i realizace přepravy, stejně jako neúplné dodání zásilky dne 24. 8. 2006. Tyto skutečnosti nebyly mezi účastníky sporné. Vzhledem k tomu, že ke ztrátě části zásilky došlo v době, kdy byla v péči žalovaného jako dopravce, pak žalovaný nese odpovědnost za její částečnou ztrátu ve smyslu článku 17 odst. 1 Úmluvy CMR a žalovaný jako dopravce je proto povinen nahradit druhé smluvní straně, tedy žalobci jako objednateli přepravy, škodu ve výši určené dle čl. 23 odst. 2 Úmluvy CMR.

18. Pokud jde o obranu žalovaného, nebyla soudem shledána důvodnou. Žalovaný se bránil tím, že v jeho případě je dán liberační důvod ve smyslu článku 17 odst. 2 Úmluvy CMR, neboť krádež provedená do vozidla vloupáním, a to rozříznutím plachty a odcizením části nákladu, je naplněním liberačního důvodu dle uvedeného ustanovení. V této souvislosti soud nemá důvodu polemizovat s rozsudkem Nejvyššího soudu ČR ze dne 22. 9. 2004 sp. zn. 32 Odo 1186/2003, dle něhož za okolnost, kterou dopravce nemůže odvrátit a jejíž následky odstranit není v jeho moci, se ve smyslu citovaného článku považuje též přepadení, ozbrojený útok nebo jiné obdobné jednání, tedy takovou okolností může být vedle události přírodního charakteru i okolnost mající původ v lidském jednání, neboť z provedeného dokazování nevyplývá, že by v daném případě k takovému jednání došlo. Zároveň z rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 28. 6. 2011 sp. zn. 23 Cdo 1383/2009 vyplývá, že okolnostmi rozhodnými pro posouzení, zda ve smyslu článku 17 odst. 2 Úmluvy CMR jsou kromě okolností samotného skutku, při němž došlo ke ztrátě zásilky, rozhodné také okolnosti spočívající v jednání dopravce, zejména plnění jeho povinnosti předcházet rizikům ztráty zásilky. Podle citovaného rozhodnutí povinnost péče o zásilku ve smyslu uvedeného článku znamená, že dopravce je povinen starat se o zásilku po dobu, po níž se u něj zásilka nachází, tedy v době od jejího převzetí k přepravě až do okamžiku jejího vydání příjemci. Zásilka je dopravci svěřena za účelem uskutečnění přepravy, proto je dopravce povinen učinit všechny předpokládané činnosti, které představují řádnou péči o zásilku a řádné nakládání s ní v zájmu zabránění škodě na této zásilce, tedy činnosti, které jsou zpravidla s přepravou spojeny. Dopravce musí vyvinout v rámci této povinnosti veškeré úsilí k tomu, aby zásilka nebyla vystavena nebezpečí její ztráty nebo poškození. Dopravce jako profesionální podnikatel zároveň musí možná rizika ztráty či poškození zásilky při přepravě předvídat a činit taková prevenční opatření, aby tato rizika minimalizoval, např. naplánování co možná nejbezpečnějšího způsobu dopravy, zejména odpovídající trasy a časového rozvrhu přepravy, řádné naložení a zabezpečení nákladu, ostraha nákladu, volba způsobilého vozidla i jeho osádky. V daném případě pak skutečnost, že vozidlo bylo zaparkováno přes noc na nehlídaném parkovišti, ačkoliv z přepravní smlouvy jednoznačně vyplývá pokyn objednatele – žalobce, na jakých parkovištích může být vozidlo přepravující náklad, umístěno, o řádné péči žalovaného jako dopravce za svěřenou zásilku nevypovídá, naopak v této souvislosti je třeba takové jednání žalovaného nutno kvalifikovat jako jednání v hrubé nedbalosti rovnající se úmyslu (srov. též rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 12. 2014 sp. zn. 23 Cdo 2702/2012). Této hrubé nedbalosti se v daném případě žalovaný dopustil tak, že nerespektoval požadavek žalobce ve smlouvě, aby bezpečnostní přestávky byly vykonány na jmenovitě uvedených střežených parkovištích. Žalovaný tedy mohl hrozící škodě zabránit tak, že jednal v souladu se smlouvou a odstavil vozidlo na střeženém parkovišti určeném ve smlouvě, případně zvolil vhodnou trasu a čas přepravy tak, aby bezpečností přestávku mohl vykonat na některém uvedeném parkovišti ve smlouvě a zejména měl s těmito požadavky žalobce seznámit též řidiče vykonávajícího přepravu. Uvedeným způsobem by žalovaný předcházel rizikům ztráty zásilky, ale protože tak nečinil, nebyly splněny liberační důvody ve smyslu článku 17 odst. 2 Úmluvy CMR.
19. Vzhledem k tomuto posouzení pak soud zároveň dospěl k závěru, že nárok žalobce není promlčen, neboť se na něj vztahuje promlčecí doba tříletá ve smyslu článku 32 odst. 1

- písm. a) Úmluvy CMR, která počala běžet dnem vydání zásilky, tedy dnem 24. 8. 2006, a skončila uplynutím dne 25.8.2009, a pokud byla žaloba podána dne 24. 8. 2009, stalo se tak ještě před uplynutím uvedené promlčecí doby.
20. Z těchto důvodů soud žalobě tak, jak byla v průběhu řízení omezena, vyhověl, když vzhledem k tomu, že výše škody v daném případě byla mezi účastníky nesporná a byla též prokázána vystavenou fakturou a dodacím listem, již neprováděl další navržený důkaz k prokázání výše škody znaleckým posudkem a vycházel z výše, která byla v řízení prokázána a mezi účastníky rovněž nesporná. Zároveň soud vyhověl žalobě i co do požadovaného úroku z náhrady škody, jehož výše odpovídá čl. 27 Úmluvy CMR. Tyto úroky byly žalobci přiznány od požadovaného data 12. 10. 2006 s ohledem na předložené listinné důkazy, kdy z faktury vystavené žalobcem dne 11. 9. 2006 a následné korespondence je zřejmé, že žalovaný u žalobce reklamoval neúplné dodání zásilky a takto (tj. jako reklamace) bylo vyúčtování ceny ztracené zásilky též chápáno žalovaným. Vzhledem k tomu, že v Úmluvě CMR není stanovena jakákoliv bližší forma reklamace ve smyslu čl. 27 Úmluvy CMR, pak soud akceptoval tyto předložené listiny a předloženou fakturu ve spojení s následnou korespondencí účastníků jako reklamaci.
21. K dalším navrženým důkazům soud pouze pro úplnost uvádí, že vzhledem ke zjištěnému skutkovému stavu soud považoval za zcela nadbytečné výsledky příslušníků Policie Nizozemska a Anglie, neboť tyto měly směřovat pouze k prokázání nahlášení škodné události, která ani mezi účastníky sporná nebyla, ostatně na těchto důkazech posléze ani účastníci setrváno nebylo.
22. Žalobce byl ve věci převážně úspěšný, a proto mu soud podle § 142 odst. 3 o. s. ř. přiznal plnou náhradu nákladů tohoto řízení, když jeho neúspěch spočívá pouze v části, v níž byla žaloba vzata zpět nikoli pro chování žalovaného a řízení bylo zastaveno, a tato část byla soudem posouzena jako poměrně nepatrná ve vztahu k celkově požadovanému plnění. Náklady vynaložené žalobcem v tomto řízení sestávají ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 19 240 Kč a za odvolání ve výši 23 455 Kč, odměny za zastoupení účastníka advokátem ve výši 12x 10 260 Kč podle § 7 bod 1, § 11 odst. 1 písm. a), písm. d), písm. g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif - dále jen AT, z tarifní hodnoty 481 034 Kč (příprava a převzetí zastoupení, sepsí žaloby, 4x písemné vyjádření ve věci - 21. 8. 2013, 11. 4. 2014, 26. 6. 2014 a 27. 11. 2018, 6x účast na jednání u soudu prvního stupně dne 22. 7. 2013, 23. 9. 2013, 2x 17. 2. 2014, 2. 6. 2014, 26. 6. 2014), odměny za zastoupení účastníka advokátem ve výši 3x 10 180 Kč podle § 7 bod 1, § 11 odst. 1 písm. a), písm. d), písm. g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif - dále jen AT, z tarifní hodnoty 469 116,94 Kč vzhledem k částečnému zastavení řízení (sepsí odvolání, účast na jednání u soudu prvního stupně dne 9. 4. 2018 a 26. 11. 2018), paušální náhrady hotových výdajů ve výši 15x 300 Kč podle § 13 odst. 3 AT, cestovného ze sídla advokáta k ústnímu jednání a zpět ve výši 4 815,80 Kč podle § 14 odst. 1 a 4 AT, náhrady za ztrátu času ve výši 2 800 Kč za cestu strávenou ze sídla advokáta k ústnímu jednání a zpět ve výši 28 půlhodin x 100 Kč podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 AT, náhrady dle § 14 odst. 2 AT ve výši 5 090 Kč podle § 13 odst. 2 AT (ústní jednání dne 20. 5. 2013 – nekonalo se), cestovného k tomuto jednání ve výši 687,50 Kč a náhrada za ztrátu času dle § 14 odst. 1 písm. a) odst. 3 AT ve výši 4x 100 Kč, tj. 400 Kč, a dále 21 % DPH z přiznané odměny a náhrad. Náklady vynaložené žalobcem v tomto řízení tedy činí celkem 250 758,49 Kč, a proto byly žalobci přiznány tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.
23. O lhůtách k plnění stanovených tímto rozsudkem bylo rozhodnuto podle § 160 odst. 1 o. s. ř. a v případě náhrady nákladů řízení byl místem plnění určen zástupce žalobce v souladu s ust. § 149 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do patnácti dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu podepsaného.

Nebude-li povinnost uložená tímto rozhodnutím dobrovolně splněna, může se oprávněný domáhat svého práva návrhem na soudní výkon rozhodnutí.

Plzeň 5. prosince 2018

JUDr. Hana Sedláčková v. r.
samosoudkyně